

Arrest

nr. 347 500 van 29 mei 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, diende op 13 februari 2024 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 april 2025 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 338 266 van 19 december 2025 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld en werd de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 29 januari 2026 werd een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}) aan verzoeker afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : E.
voornaam : K.
[...]
nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/04/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/12/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige broer in België te hebben. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde getraumatiseerd te zijn door de dood van zijn broer. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT.

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Een bijlage 13quinquies kan niet "automatisch" volgen uit een negatieve beslissing inzake het verzoek tot internationale bescherming zonder dat het bestuur - hier de Dienst Vreemdelingenzaken - zelf en actueel nagaat of verwijdering, gelet op de concrete persoonlijke situatie, verenigbaar is met de (procedurele) verplichtingen die rusten op een terugkeerbesluit.

De motivering moet aantonen dat de administratie de relevante gegevens werkelijk heeft afgewogen en dat zij zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar het vroegere ongeloofwaardigheidsoordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. In casu liggen er meerdere aanknopingspunten voor die minstens een concrete en actuele beoordeling vereisen.

Verzoeker is afkomstig uit Benin City / Edo State.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen noteerde uitdrukkelijk dat hij algemene veiligheidsproblemen ("cults", geweld) inriep, maar het beperkte zijn subsidiairebeschermingsanalyse tot de vraag of "loutere aanwezigheid" in Edo volstaat voor artikel 48/4, §2, c).

Het terugkeerbesluit moest vervolgens - zeker na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2025 - expliciet onderzoeken of er, los van de strikte drempel van 48/4, §2, c), geen reëel risico ontstaat bij terugkeer omwille van de door verzoeker aangehaalde geweldfenomenen (criminaliteit, cult-/bendegeweld, kidnapping), in het bijzonder in Edo.

Dat onderzoek dringt zich des te meer op omdat er actuele, objectieve informatie bestaat die bevestigt dat in Edo cult-/bendegeweld en criminele geweldpleging een uitgesproken veiligheidsprobleem vormen en omdat dergelijke informatie (gedeeltelijk) na de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geciteerde rapporten valt.

De EUAA beschrijft Edo als een deelstaat waar o.m. "criminal violence and gang/cult ... clashes" en kidnapping frequent voorkomen (zie: <https://www.euaa.europa.eu/country-guidance-nigeria2021/edo>).

Bovendien publiceerde de EUAA op 3 november 2025 een COI-rapport dat per deelstaat de veiligheidsincidenten en de impact op burgers bespreekt, wat aantoont dat de COI-basis waarop in 2025 werd gesteund door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen intussen werd aangevuld en geactualiseerd (zie: <https://www.euaa.europa.eu/publications/coireport-nigeria-security-situation-0>).

Daarbovenop geeft een EUAA “Major political, security and human rights developments” update van 19 januari 2026 een overzicht van recente ontwikkelingen (referteperiode najaar 2025), wat precies het type actuele informatie is dat in een terugkeerbesluit moet worden overwogen wanneer het bevel op 29 januari 2026 wordt genomen (zie: <https://www.euaa.europa.eu/publications/nigeria-major-political-security-and-human-rightsdevelopments>).

Ook lokale berichtgeving wijst op voortdurende operaties en arrestaties in Edo inzake kidnapping en cultism (met expliciete verwijzingen naar Benin City), hetgeen minstens bevestigt dat het door verzoeker aangehaalde fenomeen niet louter “hypothetisch” is en een concrete veiligheidsdimensie heeft (zie: <https://punchng.com/police-arrest-nine-suspects-for-kidnappingcultism-robbery-in-edo>).

Het probleem is dus niet dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in 2025 oordeelde dat verzoekers persoonlijk relaas over de erfeniskwestie ongeloofwaardig was wegens talrijke onwetendheden (over het overlijden van zijn vader, de erfenis, de eigendommen, enz.).

Het probleem is dat de bijlage 13quinquies geen (kenbaar) individueel onderzoek bevat die uitlegt waarom verwijdering naar Nigeria, en meer bepaald naar Edo/Benin City, vandaag wél verantwoord is ondanks (a) de door verzoeker aangehaalde veiligheidsfenomenen die het Commissariaat-generaal zelf als “algemene problemen” noteerde, en (b) actuele rapporten die net in Edo een patroon van crimineel en cult-/bendegeweld signaleren.

Een terugkeerbesluit moet aantonen dat deze elementen werden onderzocht in functie van de concrete terugkeer (plaats van bestemming, feitelijke toegankelijkheid van bescherming, realistische hervestiging).

De formele motiveringsverplichting wordt om deze redenen geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2017 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde

artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4. Voorts blijkt uit het dossier bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kon neerleggen (hij stelde nooit een paspoort of Nigeriaanse identiteitskaart te hebben gehad).

De Dienst Vreemdelingenzaken had bijgevolg bijkomend moeten motiveren hoe de verwijdering praktisch en rechtmatig zal worden georganiseerd.

Wanneer een terugkeerbesluit zulke essentiële punten onbesproken laat of zich beperkt tot standaardformules, is de motivering ontoereikend en wordt het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

5. Gelet op het voorgaande is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd, in het bijzonder wat betreft de beoordeling van artikel 74/13 Vreemdelingenwet (hoger belang van de kinderen, gezins- en familieleven en gezondheid)."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

"§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op

basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...]"

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de CGVS op 22 april 2025 het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, dat de Raad op 19 december 2025 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Vooreerst betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd is, in het bijzonder wat betreft de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden.

Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd over deze elementen. Verzoeker betwist deze motieven niet, meer nog, hij brengt in zijn verzoekschrift geen enkel concreet argument bij dat raakt aan deze elementen.

Daarnaast voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij hekelt dat de bestreden beslissing geen (kenbaar) individueel en actueel onderzoek bevat die uitlegt waarom verwijdering naar Nigeria, en meer bepaald naar Edo/Benin City, vandaag wél verantwoord is ondanks (a) de door verzoeker aangehaalde veiligheidsfenomenen die de CGVS zelf als *"algemene problemen"* noteerde, en (b) actuele rapporten die net in Edo een patroon van crimineel en cult-/bendegeweld signaleren. Hij betoogt dat de CGVS zijn subsidiaire beschermingsanalyse beperkte tot de vraag of de *"loutere aanwezigheid"* in Edo volstaat voor artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing expliciet moest onderzoeken of er, los van de strikte drempel van deze bepaling, geen reëel risico ontstaat bij terugkeer omwille van de door verzoeker aangehaalde geweldfenomenen (criminaliteit, cult-/bendegeweld, kidnapping), in het bijzonder in Edo. Dat onderzoek dringt zich volgens hem des te meer op omdat er actuele, objectieve informatie bestaat die bevestigt dat in Edo cult-/bendegeweld en criminele geweldpleging een uitgesproken veiligheidsprobleem vormen en omdat dergelijke informatie (gedeeltelijk) na de door de CGVS geciteerde rapporten valt. Vervolgens verwijst verzoeker naar enkele EUAA-rapporten en een lokaal nieuwsartikel. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd en dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, heeft hij de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst reeds ingeroepen in zijn verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt, zoals hoger vastgesteld, verwezen naar de beslissing van de CGVS en het arrest van de Raad waarin dit verzoek werd afgewezen. De CGVS en de Raad waren van oordeel dat de ingeroepen algemene problemen in Nigeria niet konden leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 338 266 heeft de Raad gesteld dat *"wat betreft de door verzoeker aangehaalde algemene problemen in Nigeria – met name het feit dat politici 'cultisten' inhuren om mensen te doden, de brutaliteit, honger en slechte gezondheidszorg – [...] slechts [kan] worden vastgesteld dat verzoeker aangaf dat hij zelf geen slachtoffer werd van dergelijke problemen"*. Verder sloot de Raad zich aan bij de beoordeling van de CGVS die stelde: *" (...) dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het*

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.” Tot slot stelde de Raad nog dat “de bundel algemene nieuwsberichten die ter zitting wordt neergelegd [...] geen elementen [bevat] waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker geeft niet de minste duiding hoe deze

landeninformatie concreet op zijn persoon zou kunnen betrokken worden en licht geenszins concreet toe op basis van welke informatie gekoppeld aan zijn profiel kan blijken ‘dat het geweld in NIGERIA wel degelijk belangrijk is en de drempel overschrijdt vanaf waar internationale bescherming noodzakelijk is’”.

De Raad wijst erop dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij stelt dat de CGVS en de Raad bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen rekening hebben gehouden met de twee recentste landenrapporten van de EUAA en het nieuwsbericht dat hij aanhaalt. Echter toont hij met de loutere verwijzing naar het feit dat er recentere informatie bestaat, nog niet aan dat de situatie in zijn deelstaat, Edo, dermate is gewijzigd dat de beoordeling van de CGVS en de Raad niet langer zou opgaan. De CGVS heeft immers reeds erkend dat er zich veiligheidsincidenten in Edo voordoen, maar heeft gesteld dat de mate van willekeurig geweld niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Voor het overige laat hij na om de landeninformatie op zijn concrete situatie toe te passen, zodat hij niet aantoont dat hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Een en ander klemmt des te meer nu moet worden herhaald dat de Raad in zijn arrest nr. 338 266 heeft vastgesteld dat *“wat betreft de door verzoeker aangehaalde algemene problemen in Nigeria – met name het feit dat politici ‘cultisten’ inhuren om mensen te doden, de brutaliteit, honger en slechte gezondheidszorg – [...] slechts [kan] worden vastgesteld dat verzoeker aangaf dat hij zelf geen slachtoffer werd van dergelijke problemen”*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont bijgevolg zijn belang niet aan bij zijn grief dat de verwerende partij een eigen actueel onderzoek had moeten voeren in het licht van deze bepaling en niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de CGVS en het arrest van de Raad.

Verzoeker hekelt nog dat de verwerende partij niet bijkomend heeft gemotiveerd hoe de verwijdering praktisch en rechtmatig zal worden georganiseerd, gelet op het gegeven dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kon neerleggen bij de CGVS.

De bestreden beslissing beoogt niet de verwijdering door de verwerende partij, maar legt aan verzoeker zelf de verplichting op om het grondgebied te verlaten. Het komt dus niet aan de verwerende partij toe om de verwijdering van verzoeker te organiseren. De Raad ziet dan ook niet in waarom zij daarover had moeten motiveren. Verzoekers argument dat hij geen identiteitsdocumenten kon neerleggen bij de CGVS staat er niet aan in de weg dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd genomen. Bovendien toont verzoeker -wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen- niet aan dat hij thans geen identiteitsdocumenten zou kunnen bekomen via de diplomatieke post met het oog op zijn terugkeer. Dat de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende werd gemotiveerd is dan ook niet aangetoond.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 3 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld door hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Verzoeker voert nog een theoretisch betoog over artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, maar laat na om te duiden of en hoe deze bepaling *in casu* zou zijn geschonden.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft om dit middelonderdeel uiteen te zetten, waardoor het onontvankelijk is.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS